

TN - tidningen som följer utvecklingen

**JULKORT
FRÅN
KNUTEBO**

sidan 3

**FABIAN SORK I
EXKLUSIV
INTERVJU**

sidan 6

**DAMMTUSSENS
BARNDOMSMINNEN
HITTAR NI PÅ**

sidan 14

19 NYA TROLLENS NYHETER 91

Årgång 27 julen 1991

FÖRSTA TRÄFFEN

Vår reporter, Sverker Henriksson, numera stationerad på "Stranna" berättar i årets upplaga av TN hur den första Trollsykienträffen planerades. Vår reporter har hittat gamla brev från tiden före sommaren 1969, då vår första sammankomst skedde på Alnö utanför Sundsvall. Det är brodern, Sven Ivarsson, som per korrespondens redogör för riktlinjerna i vad han kallar "sommarens stora evenemang". Det är mycket intressant läsning som ni kan ta del av på

sidan 12...

och några sidor framåt. Mycket nöje, önskar vi....

JUL EXTRA

GAMMALDAGS KORSORD

I detta nummer har vi den stora förmånen att kunna presentera ett korsord av verkligt hög klass. Det är vår medarbetare från Östanbräcksvägen i Hudiksvall som har konstruerat ett gammaldags korsord. Dammtussen har meddelat redaktionen att lösningar kan skickas till henne, och eventuellt kan priser komma i fråga. Ni hittar krysset på

sista sidan

ALE STENAR

Alla våra läsare känner säkert inte till en plats i Skåne som kallas Ale stenar. Nu får ni verkligen chansen att i ett ingående reportage, få ta del av den mytiska och mystiska platsen på Österlen som kallas Ale stenar. Det är vår utrikeskorrespondent, Bernie Olovsson i Ystad, som har skrivit en dagsaktuell rapport från platsen. Jag rekommenderar denna berättelse å det varmaste. Gör nu så att ni bläddrar fram till

sidan 27

och där läser den tänkvärda och historiskt faktafyllda berättelsen från vår f.d socialhögskolestuderande, numera "värstingvårdande" Ystadresident...

Trollens Nyheter

ökar igen
Upplageökning enligt senaste
rapport från TS
+ 4 prenumeranter

Många små guldkorn står att finna i årets upplaga. Ha en bra helg med mycket trevlig läsning önskar redaktionen...

Chefredaktören har ordet

Nu är ännu ett år med Trollens Nyheter till ända. Som ni kommer att märka har det inträffat en del förändringar i årets upplaga. Datatekniken har på allvar gjort sitt intåg på centralredaktionen. En tidning som TN, som alltid har legat väl framme vad det gäller innehåll och utformning, kommer från och med i år att redigeras från en dataskärm. Fördelarna är många, framförallt kortas redigerings-tiden, vilket är viktigt, särskilt som vår tidning kommer ut i juletid. Den tiden på året finns det mycket annat som skall hinnas med. Men vi är alla barn i början och slutresultatet detta första år kanske inte alltid blivit helt bra, men det tar lite tid att lära in sig på ett nytt system. Däremot vet jag att den textmässiga delen kommer att bereda er mycken trevlig läsning. Bidragen har varit ovanligt många i år. Dessutom håller de utomordentlig hög kvalitet. Det finns många guldkorn i den stora högen av inskickade manus. För att återgå till den tekniska biten, så är det AMU i Nyköping som har hjälpt mig därvidlag. Jag hoppas att jag redan till nästa år ska ha dom tekniska resur-

serna att själv klara jobbet från hemmabasen.

INFORMATION ÄR VIKTIG
Utveckling, utbildning och information är viktiga bitar för att samhälle skall gå framåt och inte hamna i ett vacuum. Det märker man alldeles särskilt i en lågkonjunktur, som är den situation vi för närvarande befinner oss i. Många människor blir varslade om uppsägning, främst då inom tillverkningsindustrin. Dessutom är det nog så att de jobb som nu försvinner, inte kommer tillbaka, därför att företagen satsar mer och mer på datoriserad tillverkning. Därför måste man gripa chansen att vidareutbilda sig för att bibehålla eller få chansen till ett nytt jobb. En sak till som brukar komma fram extra kraftigt i dåliga tider är invandrarfientligheten, något som även tas upp av andra medarbetare i denna tidning.

Om jag får framföra en personlig uppfattning i denna fråga, så är det inte de här "hönshjärnorna" som firar Karl den tolfte's dödsdag, man ska vara mest rädd för. Däremot är det farligt när "vanliga Svenssons" börjar visa den intolerans mot invandrare och flyktingar som inte hör hemma i ett civiliserat samhälle, av Sveriges dignitet. Dessutom finns det många historiska händelser att relatera till som visar hur det kan sluta när sådana här fiendliga yttringar får råda. Den här frågan kan och bör diskuteras så fort tillfälle gives, en öppen dialog är alltid viktig, vilken fråga det än må gälla.

GLÄDJE OCH GEMENSKAP
Ni får ursäkta mig, det var inte meningen att detta skulle bli en klagotext. Det var bara några tankar som kom för mig. Bortsett från allt detta, så ser det ut att bli en jul även i år. Och den firar vi väl som Trollsykier bör, i en anda av glädje, gemenskap och globalt samförstånd.

Därmed avslutar jag mitt inlägg med att önska samtliga läsare en riktigt GOD JUL och naturligtvis ETT GOTT NYTT ÅR.

Eric Lennartsson
Chefredaktör

TROLLENS NYHETER - NU ÄR VI HÄR IGEN

**Trollens Nyheter
Grundad julen 1965**

Ch. red och ansv. utgivare Eric Lennartsson
Redaktion: Hans Gunnarsson (illustrationer)
Utrikeskorrespondent i Skåne Bernie Olovsson
TN:s adress Esplanaden 10 B Oxelösund

Det har varit lite kärt i Knutebo den sista tiden. Trilla och jag har inte kommit riktigt överens. Ja, nu ska ni inte tro att vi har varit osams på något sätt. Näädå, osams blir vi aldrig Trilla och jag. Vi har ju ändå delat ljuvt och lett i många, många år. Ja, så många år att jag nu helt tappat räkningen.

Dom har slagit upp en alldeles ny gård på "Villes tomta", våra närmaste grannar. Den gamla kåken, som har stått där ända sedan 30-talet, blev riven strax efter att Emma, alltså "Villes Emma", flyttat därifrån. I stället har man nu byggt en ny trevlig gård några meter ifrån där den gamla stod.

- Jag vill flytta till den där nya gården, sa jag till Trilla häromdagen.

Men då skulle ni sett. Visst är Trilla rosigt och grann om kinderna även normalt. Det

är ju bland annat den friskheten jag älskat så mycket hos henne. Men nu blev kinderna mycket mer än rosiga. Ja, ärligt sagt, var dom inte alls granna längre - dom var illröda.

- Aldrig i livet att jag flyttar från Stranna, nästan skrek hon. Nu har vi bott i

Stranna-familjen varit med oss. Vi har skyddat och stött dom på alla sätt under de år som gått och det tänker jag fortsätta med. Så det så, sa Trilla, och såg ut som om allt fortsatt resonemang var, inte bara onödigt, utan helt meningslöst.

Jakob ser ut över nybygget på "Villes tomta"

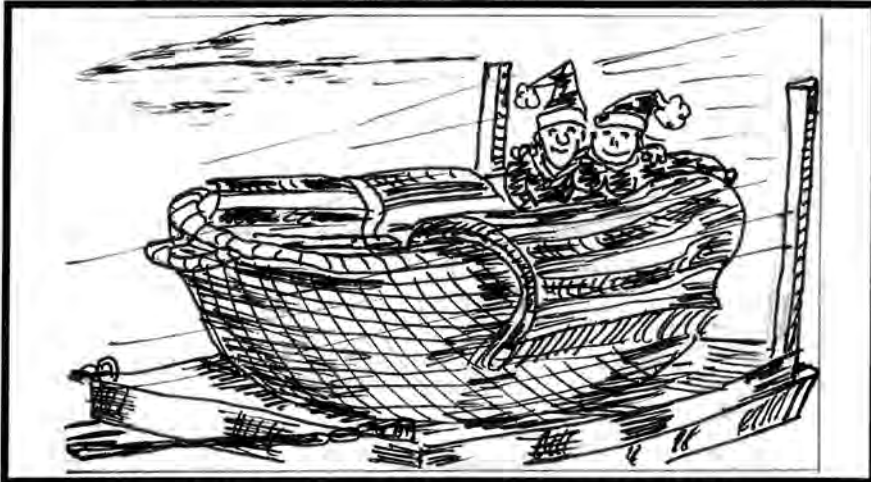
den här gården ända sedan den stod i Vik. Och vi har skött den på bästa sätt. Du vet hur nöjd

INGEN VANTRIVSEL
Jag vill ju inte påstå att jag vantrivs på Stranna, men på något vis längtar jag ändå

Fortsättning på nästa sida...

Fortsättning från föreg. sida...

efter något nytt. Det har liksom blivit lite långsamt här på sista tiden. Kanske mest för att inte "Murklan" är här, men också därför att jag har så lite att göra. Sverker ordnar ju allting, så det blir liksom ingenting över åt mig.

Hur skulle jag kunna glömma den sköna färden...

Murklan kunde ju åtminstone hålla lite lagom oordning på sin tid, så att man hela tiden hade någonting att ställa tillrätta.

När jag påpekade detta för Trilla, så fick jag ändå inte henne att hålla med mig det minsta. Nej, istället började hon med yviga gester argumentera för sin sak, alltså att vi skulle stanna.

- Du ska för det första komma ihåg att vi nu är gamla båda två, och det gör inte ont att få ta det lite lugnt på gamla dar, sa hon innan hon började bli riktigt nostalgisk och fortsatte.

"JAG FLYTTAR INTE"

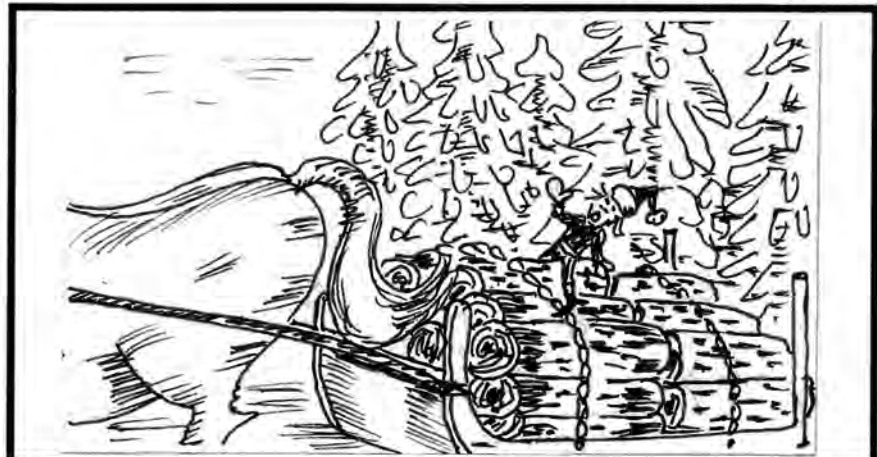
- Minns du 1930 i Vik. Då var du också påstridig och skulle iväg när familjen hade flyttat från stugan. Då sa jag, precis som nu, "jag flyttar inte från går-

den". Du vet att jag fick rätt. Dom kom tillbaka och även fast dom flyttade gården över till Långviken så gav jag mig inte. Minns du vår färd i mattraskorgen över Viksjöns blanka is.

Ja, det var klart att jag minns. Hur skulle man kunna glömma den sköna färden när Trilla och jag låg gömda i korgen full med matt-trasor. Varmt och gott var det, trots vintern, och på den tiden när

det var en gång kom mig också att tänka på vår ungdom och hur vi träffades helt apropå på skogen i närheten av Trombotjärn. Jag var på vandring för att hitta mig en hustomteplats, då jag fick höra den där skakelklockan pingla, och det dök upp en häst dragande ett vedlass. Trilla hade av någon anledning hamnat på lasset och vinkade åt mig. Jag var inte sen att hoppa på och så hamnade vi i gården i Vik, som alltså 1933 flyttades hit. Jag blev faktiskt lite tårögd när jag tänkte tillbaka på allt vad Trilla och jag varit med om.

- Du Trilla, sa jag. Vi stannar kvar här så länge. Åtminstone över julen, så får vi se hur det blir. Men du - vore det inte på tiden att Benjamin skaffade sig en egen hustomteplats nu och då vore det väl väldigt roligt om han kunde ta hand om just vår grann-

Trilla satt och vinkade åt mig uppifrån vedlasset...

vi var unga och varmblodiga hade vi nog hållit värmen även utan matttrasor.

FÖRSTA TRÄFFEN

Trillas påminnelse om hur

gård. Då kunde vi ju träffas precis som vanligt och hålla ihop familjen som vi alltid har gjort. Jag tror vi skulle glädja grannfamil-

Fortsättning på nästa sida

Fortsättning från föreg. sida

jen också om vi kunde hjälpa till lite grann där.

Trilla sken upp, ögonen strålade och hennes kinder var rosiga som i yngre dagar, ja nästan rosigare.

- Du är härlig du Jakob, sa hon. Vad skulle jag göra om jag inte hade dig....

Och så skyndade hon sig att be mig hälsa till alla TN-läsare och önska alla en riktigt fin julhelg.

- Nu vet vi ju att vi får det riktigt mysigt även den här helgen, sa hon....

Hälsningar
Jakob Knutebo

Ingen rapport från fisketävlingen har ramlat ner i vår centralredaktions brevlåda. Vi saknar detta att inte kunna rapportera från den årliga fisketävlingen. Vi kan i alla fall rapportera så mycket som att den hölls i trakterna kring Vadtorp i Hälsingland. Jag var själv närvarande och såg att det drogs upp en och annan "firre" ur vattnet. Enligt uppgifter som då kom till min kännedom var det en av våra nya medlemmar i den stora Trollsykienfamiljen som vann den eftertraktade segern i fisketävlingen. "Choken" kallas han, men jag tror att han heter Åke. Varför han har ett smeknamn som "Choken" kan man ju spekulera i. Är det för att han är lättstartad eller svårstartad. Detta vet vi inget om, men faktum kvarstår, när det gällde att dra upp fisk var han inte svårstartad. Resten av den långa prislistan får vi

Ett minne för livet

Jag skall väl inte vara sämre än i fjol, då jag inte skickade in något bidrag till "Trollens Nyheter". Därför gör jag en uppräckning i år, men det blir inte något långt skrivi. Däremot ett väldigt viktigt, som absolut skall in i tidningen. (Det är svårt att inte ta med sådana bidrag, när avsändaren så starkt propagerar för sin sak. ch.reds anm.) Den sista träffen i sommar blir ett minne för livet.

Dagen den 27 juli när vår högt ärade "Karin på Stranna" fyllde 90 år, det var en upplevelse. Barnbarnen hämtade henne på rummet och ledsagade henne till festligheterna. Vid framkomsten kröning av jubilaren. Där satt hon sedan i högsätet, när barnbarnen framför en sång till hennes ära, "Du är det

finaste vi vet". Vilken fin inramning av festligheterna. Inte ett öga var torrt efter denna sång. Alla torkade sig med näsdukar och servetter, ja allt som fanns att tillgå.

Tänk vad fina barnbarn det finns i vår släkt, det är otroligt. Man blir bara "stöss". Den sång de sjöng gjorde de så bra att de fick framföra den ett flertal gånger under dagen. Och så går de och påstår att de inte har någon sångröst. Det har vi fått bevis på under de två sista åren de har framträtt.

Tack alla för den trevliga födelsedagsfesten. Den blir som jag sagt tidigare ett minne för livet.

GOD JUL och ETT GOTT NYTT ÅR!!

F.d förrådarn

HJÄRTLIGT TACK

För den fantastiskt fina uppvaktningen på min
90-årsdag

Ni gjorde den till en dag jag aldrig kommer att
glömma

Tack för all den vackra sången och musiken

TACK ALLA TROLLSYKIER

Hälsningar
MURKLAN

väl lämna därhän så länge. Sägås kan dock att det var många som ställde upp i denna årliga tävling. Vi på

redaktionen gratulerar vinnaren och hoppas på framgång även i kommande tävlingar.

Ch.red

Fabian sork i TN-intervju:

- Nu är vi illa ute men vi kommer igen

AV JERKER ALGOTSSON

I karbidlyktans sken satt han där, förre grävmaskinisten och likaledes förre ålderman-
nen Fabian Sork. Han såg väldigt moloken ut, ja faktiskt riktigt eländig. Hans mustascher, som han nu inte ens brytt sig om att vaxa, hängde som granlav ner över munnen. En mun som för övrigt var helt hopsnörpt, så att man bara med yttersta möda kunde skönja de två stora gula framtänderna.- Nu är vi illa ute, ja riktigt illa ute, mumlade han.

Som TN:s utslängde reporter kände jag att det inte skulle bli lätt att närma sig Fabian den här gången. Alfhilda, Fabians hustru, stod i skumrasket borta vid diskbänken och röjde upp efter dagens frukost som, av stjälkarna att döma, bestått av morötter. Riktigt frodiga morötter förresten. Så allt tydde på att dom inhämtats från någon av granntomterna till Stranna.

- *Vad är det egentligen som är så illa, dristade jag mig till att fråga och såg ut ungefär som om jag kommit i går och skulle fara i morgon och inte visste nånting.*

- *Du måste väl ha sett resultatet av åldermansvalet, fräste Fabian. Kan du säga något annat än att det som skedde verkligen är illavarslande så måste du vara bra tom i huvudet.*

Här gäller det att hålla god min, tänkte jag. Jag stod bara där och himlade med ögonen och försökte se ut som om jag inte visste någonting och verkligen var tom i huvudet - vilket inte var särskilt ansträngande. Men jag måste ju på något sätt få fart på Fabian. Jag hade kravet på mig från chefredaktören att komma hem med en bra och heltäckande intervju. Hur öppna denna "mussla"? Jo, naturligtvis att få honom på

pösmunkarna Janne och Bertram från Trombotjärn som så kapitalt förgiftat tillvaron, frågade jag försiktigt.

- *Jo, vad trodde du, fräste Fabian och nu fladdrade mustascherna iväg rakt upp över den långa nosen och täckte helt de små pepparkornsögonen.*

- *Du vet vad jag sa ifjol när jag fick veta att pösmunkarna bildat eget parti. Dom jobbade helt och hållet för att göra sig populära hos den stora*

Bertram och Janne från Trombotjärn, populister....

riktigt dåligt humör.

POPULISTPARTI

- *Det kan väl inte vara*

massan genom att låtsas vara riktigt sorkliga. Tyvärr så var det alldeles

Fortsättning på nästa sida

Fortsättning från föreg. sida

för få som genomskådade spektaklet och nästan var tionde sork gick och la sin röst för dessa eländes pösmunkar som inte begriper nånting av hur vi vanliga sorksamhällesinnevånare

att han gick ut och lovade oss sorkar "guld och gröna skogar" i sina åldermanstal före den stora valdagen.

DRAR IN ALLA FÖRMÅNER

- Och har du sett vilka sorkar som nu styr och

- Sorkungebidraget hade alla lovat att höja, men dom hann inte mer än ta hand om rodret förrän beslutet kom: Det blir ingen höjning!

- Men det kan väl inte drabba Fabian och Alf-hilda. Era ungar har väl för länge sedan lämnat "bidragsstadiet", insköt jag försiktigt.

- Nu låter du precis som en pösmunk (och det kanske du är förresten) och tror att alla bara tänker på sig själva, fräste Fabian och till och med Alf-hilda reagerade och knöt tassarna där borta i hörnet.

- Nej du min gode man, vi tänker allt på våra med-sorkar vi, eftersom vi vet att dom unga har det svårt att få hushållsutgifterna att gå ihop. Och det är just därför vi tycker som vi

Fabian Sork var bekymrad där han satt i karbidlyktans sken...

har det.

- Och du såg väl hur han, Bertram, "spökade sig" första sammanträdesdagen bland åldermännen. Där sprang han och dansade på borden och larvade sig i talarstolen så det var stor skam åt det.

- Ja, men sedan har dom väl inte hörts av så mycket, så dom kan väl ändå inte ha åstadkommit några större skador, frågade jag försiktigt.

- Nej, nej, nej, det har jag väl inte sagt heller, spottade Fabian fram och visade att hans humör ännu var på kokpunkten. Det är ju gudskelov inte dom som styr, även om jag nu börjar tro att det vore bättre om dom gjorde det. Men denne eländige Carl-Billy, bossen för Brunnsnässorkarna, som nu blev förste ålderman tack vare

ställer. Jo, nästan allihop har dom det väl ordnat för sig med stora lager av allt livets goda. Dom har ju andelar i allt som vi egentligen skulle äga gemensamt. Nu ser dom också

Han tar från de fattiga och ger till de rika, han Carl-Billy...

till så att dom ska slippa betala skatt för all sin egendom, men samtidigt drar dom in alla förmåner vi vanliga sorkar tidigare haft.

alltid har tyckt, att man ska försöka fördela resurserna någorlunda rättvist. Men Carl-Billy och pösmunkarna och alla dom andra stollarna i den nuva-

Fortsättning på nästa sida

Fortsättning från föreg. sida..

rande åldermanssamlingen gör precis tvärtom - tar från dom fattiga och ger till dom rika. Kan man bli annat än förtvivlad.

- Men nu vill jag inte prata om detta längre. Jag måste tänka på mitt blodtryck, sa förre åldermannen och grävmaskinisten Fabian Sork och föste mig ut genom dörren.

VI KOMMER IGEN

- Men vänta du bara, vi kommer igen, var så säker, ropade han efter mig när han drog igen dörren och jag hörde på dörrsmällen att han var ordentligt upprörd.

Ja, tyvärr blev inte intervjun med Fabian märkvärdigare än så här, men vi får väl göra som Fabian vi också: Komma igen ett annat år när vinden kanske har vänt.

Idrottsprofil

Vi saknar även i år Per-Anders "Pekka" Berge bland våra manuskribenterna. Vi har dock hört orsaken till att han har uteblivit. Det är nämligen så att nämnde person har blivit en av Vadstena stads stora idrottsprofiler, och har av den anledningen inte haft någon tid att sätta sig ner för att skriva. Han har bl. a varit med om att starta en innebandyförning i den lilla kulturstaden Vadstena. Dessutom har han tagit ett sabbatsår från skolan och jobbar numera som assisterande gymnastiklärare. Lycka till i ditt värv, Per-Anders.....

FÄJSKVASTEN

Visst har vi förmågor i vår familj. Många. Detta har inte minst visat sig under våra veckolånga sommarträffar.

Men saker händer även vintertid. Häromsistens råkade jag övervara en enkel PROFestlighet i Rengsjö. Där kallades tio helt oförberedda personer upp på scenen, helt ovetande om vad som skulle ske. Det visade sig att det gällde en tävling i joddling.

VILKEN JODDLERSKA!

Fanny var en av scenaktörerna och det visade sig snart att vi har en alldeles utomordentlig joddlerska i familjen. Hon nådde en mycket heder-

är alltså ladugård och kvast är

Fäjskvast, bra till det mesta

något att sopa med, vilket då leder till att fäjskvast är något att sopa fäjsset med.

HEMBUNDEN KVAST

I detta fall var det alltså en hembunden kvast, sammansatt av björkris och bunden med fina björkvidjor. En typ av kvast som tidigare - före dammsugarepoken - användes inte bara till fäjsset utan även i hemmet, och inte minst på brokvistarna. Fantastiskt fina kvastar som, när de blev lagom slitna, också kunde användas till barnuppfostran. Sådant kan man inte använda dammsugaren till.

Vår - eller Fannys - fäjskvast står nu på balkongen där den gör utomordentlig nytta. Kanske kan den också, vid tillfälle, komma till användning för hustru - eller mansuppfostran. Vem vet...

Jerker

Fanny, vilken joddlerska

sam placering vid sitt uppträdande. Eller "uppträde", som Rengsjöborna envisades med att kalla föreställningen.

Det blev också ett förnämligt pris - en FÄJSKVAST!! För den unga generationen som inte vet vad vare sig fäjs eller kvast eller fäjskvast är, ska jag förklara lite närmare. Fäjs

Drama i den "undre världen"

Eller en reseskildring från Australien

AV Ulf Henriksson

Under våren rövades jag bort och fick spendera sex veckor i den undre världen, eller "down under, som de själva sade. Detta blev till en upplevelse, en ren kulturchock, som jag sent kommer att glömma. Jag rövades bort av ett gäng som gick under täcknamnet Rotary och dess ledare Gunnar G.

Jag är själv inte medveten om vilket brott jag begått som berättigade mig att hamna i denna mystiska undre värld, som var fylld med förbrytare. Jo, de flesta erkände öppet att deras förfäder var förfärliga förbrytare. Det fick mig att tänka på mina förfäder och mina släktband, men jag kom inte på att någon i min släkt hade något kriminellt register.

TOGS SOM GISSLAN

Vi var fem personer som gemensamt togs som gisslan och fördes ner till den undre världen, och det första stället vi hamnade på hette "Mötesplatsen", eller Canberra på

deras eget språk. Det var en mycket vacker plats, med vacker natur och inga höghus att tala om som skymde utsikten. Jag imponerades av arkitek-

AUSTRALISKA STATSFÖR- BUNDET

AREAL: 7,7 milj. km²
FOLKMÄNGD: 14,9 milj.
SPRÅK: engelska
RELIGION: protestantism
(65%), katolicism (25%)
STATSSKICK: monarki
Britt. samväldet
HUVUDSTAD: Canberra
MYNTENHET: australisk
dollar

tur och planering.

Parlamentshuset, som en byggnad kallades, var inbyggd i en kulle och så kunde man promenera ovanpå. Det fanns en viss symbolisk betydelse i detta. Människorna här tycker det är viktigt att man kan trampa på sina styrande.

Rotary, mina bortrövare, verkade här ha stor makt och mycket inflytande vilket gjorde att vi obehindrat kunde röra oss i denna värld. Vi flydde upp i bergen för att i två veckor befinna oss i något stäppliknande natur med råbarkade herrar, som visade oss skogsindustri och tillverkning av starka drycker, såsom 100 % ren äppeljuice. Jag blev tvingad att dricka, men det var inte så illa som jag trodde. Annars är jag ju en stark motståndare till dryckenskap av starka drycker "under tvång".

VAR VI JAGADE?

Vi verkade hela tiden vara jagade av någon för vi bodde aldrig längre än fem dagar på samma ställe. Jag var i och för sig glad över detta eftersom det gav mig tillfälle att se mer av denna underliga värld. Efter ytterligare ett besök på Mötesplatsen, där man hade ett möte under vilket man valde en ny "boss" för organisationen, fick vi transport ut till kusten. Här var naturen färgsprakande och djurlivet något alldeles extra. Här fanns djur som jag aldrig tidigare sett, som t.ex wombats, possums, näbbdjur, lyrfåglar och rosellas. Kängurus fanns det också mängder av, och på bilarna vi transporterades i hade man inte kofångare, utan kängurufångare. Koalan, som tillsammans med pandan, är mitt favoritdjur fick man däremot bara se i

Vår reporter, Ulf Henriksson, på plats i Australien

Fortsättning på nästa sida..

Fortsättning från föreg. sida..

fångenskap. De är mycket infektionskänsliga, men jag fick i alla fall klappa några stycken.

Nåväl, våra förföljare verkade inte ge upp så lätt och vi bytte sovplats åtskilliga gånger, men hela tiden med en viss närhet till vatten. Detta tolkade jag som en alternativ flyktväg om vi skulle komma i ett riktigt trängt läge.

FASCINERANDE ORTSNAMN

Något som också fascinerade mig var namnen på platserna jag besökte. Jag menar, nog är jag van vid underliga ortsnamn efter mina omfattande resor i t.ex Småland, men det här var ett strå vassare eftersom de dessutom var på utrikiska.

Bomaderry, Mitagong, Lag-

Människornas dialekt på dessa ställen var i alla fall omöjliga som uttalen på deras orsnamn, så jag bara nickade när de pratade som värst.

Efter sex veckors flackande runt i den undre världen med mängder av olika upplevelser och intryck, bestämde sig mina kidnappare att avsluta detta gisslandrama. Jag sattes på ett plan med mina fem, numera goda, vänner och en lång flygtur väntade innan mina fötter klev ut på känd mark igen. Man kände sig som en annan Terry Waite. (Vem f-n är Terry Waite. Ch.reds undring).

JAG GLÖMMER ALDRIG

De sade att dessa minnen skulle blekna och så smånin-

En välkänd vy från det exotiska "undre världen", Australien..

gan och Wagga Wagga var platser jag såg eller hörde om. I Laggan t.ex lärde jag känna alla innevånare. I byn fanns nämligen en pub och ett boningshus. De brukade samlas på puben och dricka känguruöl. Jag vill inte uttrycka hur jag tyckte det såg ut, och vad jag tror kängurun bidragit med, men...

gom helt glömmas, men jag känner att den undre världen har förändrat mig på många sätt. Se bara, detta är mitt första bidrag till TN någonsin. Jag vill avsluta med att säga: Jag kommer aldrig att glömma de sex veckor jag tillbringade där nere bland de irländska och brittiska förbrytarbanden.

Gamla årgångar av TN för intresserade läsare

Några av TN:s läsare kanske spar och samlar tidningarna efterhand de utkommer. Då kan det ju inträffa att något nummer kommer bort. Jag har några TN-årgångar över om någon skulle behöva. Det är följande årgångar och antal.

1976 4 ex
1978 1 ex
1979 2 ex
1982 3 ex
1984 1 ex
1988 1 ex

Skulle någon av er ha behov av dessa blad är det bara att slå en signal och tidningarna levereras i turordning. Först till kvarn alltså!!

Eric

0270 - 157 21

Chefredaktören vill också meddela att han har några överblivna exemplar av TN nämligen dessa:

1985 1 ex
1987 2 ex
1988 2 ex

Samma princip får väl gälla även här. Först till kvarn!!

Lennart

0155 - 375 80

Invandrarfientlighet i Sverige?

Just idag läser jag i mitt liv - och husorgan att ett hundratal personer i Hudiksvall demonstrerat mot den alltmer tilltagande främlingsfientligheten. Ett hundratal alltså, i en kommun med nära 38.000 invånare, varav omkring 10.000 i själva staden. Delta-garantalet borde förstås ha varit åtminstone 5.000, kan man tycka.

UTBRETT FRÄMLINGSHAT

Hur detta fruktansvärda och alltmer utbredda främlingshat har tillkommit är kanske svårt att förklara. Men att det just nu ökar oroväckande beror naturligtvis på i första hand en allt kärvare arbetsmark-

länderna där man tar emot hundratusentals flyktingar från andra länder. Se bara på det enormt fattiga Pakistan, där det en tid nästan fanns fler afganistanska flyktingar än pakistaner.

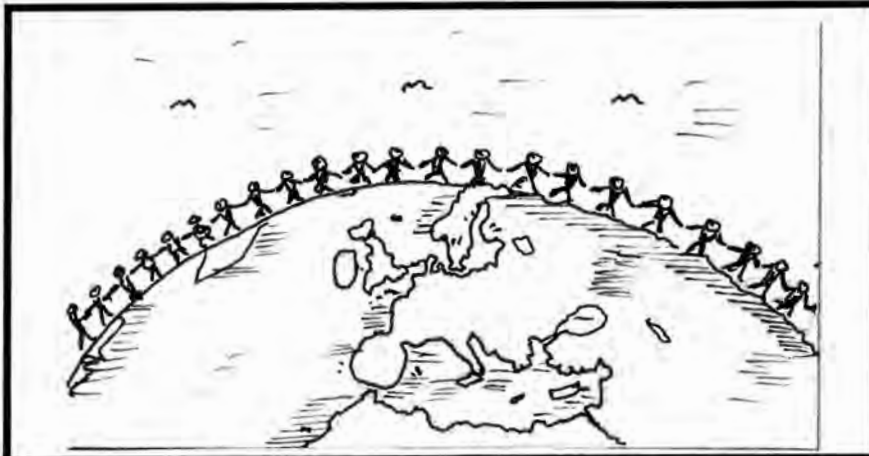
TIDIG INVANDRING

Till syvende och sist är det ju också så att vi alla härstammar från invandrare. När inlandsisen drog sig undan invandrade främst jägarfolk till Skandinavien, inklusive Sverige. Här byggde de bo, jagade och fiskade och slogs säkert också om de bästa jakt- och fiskeplatserna. Alltefter-som vår lilla plätt av jorden blev behagligare att bo på,

rade en miljon svenskar till Amerika och blev väl mottagna eftersom Amerika var rikt. I dag kommer fattiga flyktingar för att söka en fristad i det rika Sverige. Men alltför många av oss vill stoppa dem vid gränsen.

Varför är fattiga länder mer solidariska än rika industrinationer som Sverige?

Låt oss alla enas i en stor gemenskap runt hela jorden....

nad. Men, dessvärre finns ju också andra orsaker. Alltför många tål inte se en annan hudfärg i sin omgivning och detta passar dåligt in i ett i övrigt globalt tänkande.

Dessutom är det ju så att vi har både plats och råd att hysa flyktingar i vårt land. Vi skulle kanske tjäna på att lite närmare studera de fattiga

kom också andra invånare från bland annat öster. Precis som djuren slogs de också om sina revir. Slagsmål har ju pågått i vårt land under århundraden, ända fram till 1800-talet, i avsikt att roffa åt sig ytterligare någon bit.

VÄL MOTTAGNA

Under de svåra åren i andra halvan av 1800-talet emigre-

Så var det inte omedelbart efter andra världskriget då vi, som skonats från krigshändelserna, byggde upp vår välfärd. Italienare, jugoslaver, finnar och alla andra välkomnades och bidrog till att vårt land blev det rikaste i världen. Men när väl rikedomerna var säkrad, såg vi helst att gästarbetarna försvann. Visst är vi oerhört egoistiska.

EPILOG

Nej, låten människorna komma till oss - här finns plats i härbärgets. Och tro för all del inte att en vit hudfärg skulle vara mera värd än en svart eller brun.

Låt oss gemensamt få en GOD JUL utan misstänksamhet och hat.

Jerker

Nostalgistunden

eller historien om första träffen

av Sverker Henriksson

När sjukpensioneringen var oåterkallelig bestämde jag mig för att efter drygt 25 år återvända till Hälsingland. Och just nu finns, som de flesta läsare vet, mitt bohag på Stranna. Detta med att flytta har sina fördelar. Förr i tiden flyttade jag ganska ofta. Man hann knappt komma in i lägenheten förrän flyttbilen stod utanför på nytt. Emellertid kom jag att hamna i Östergyllen och blev denna landsända trogen i nästan 25 år. Kontakten och besöken på Stranna kom dock under alla år att bli en väsentlig ingrediens i mitt liv.

När jag denna gång flyttade kom jag på att man borde flytta oftare. I vart fall för att bli av med lite som man lagt på vinden. Samtidigt blir det så när man flyttar att man tvingas gå igenom allt man samlat på sig genom åren. Och det har jag gjort, även om mycket återstår att gå igenom i detalj.

GAMLA BREV

Och det är om en av dessa upplevelser detta lilla epos skall handla. Bland alla mina tillhörigheter hittade jag en bunt brev som jag sparade genom åren och flyttningarna. Ett av dessa sparade brev är från den 12 februari 1969 och är skrivet i "rykande snöstorm omväxlande med strålände solsken, kallt och minus 19 grader", enligt avsändaren. Vad kan det då vara för

märkligt med ett sådant brev, frågar sig säkert många som inte läst historia.

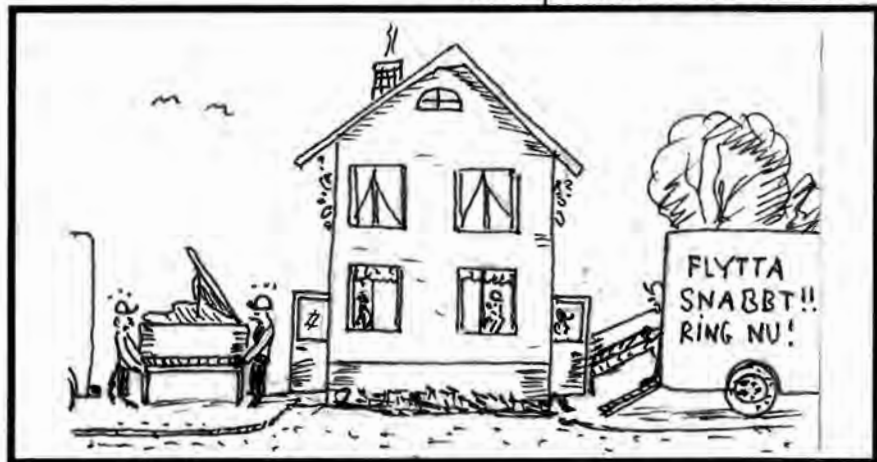
Hälsotillståndet för avsändaren är enligt brevet, "ont i ryggen och magen annars fullt frisk". I övrigt noterar han att deklARATIONEN är avklarad (trots att det bar är den 12:e februari) och bilen fortfarande är trasig (vad trodde du) och att han planerar "sommarens stora evenemang".

Avsändaren är min bror Sven Ivarsson, som drygt en vecka

Och visst blev det en annorlunda helg. Den gången varade träffen bara två dagar med en natt emellan för vissa. Det var alltså startskottet till Trollsykienträffarna som sedan pågått år efter år på olika platser i landet, och med varierande längd. Som regel dock 5-6 dagar i juli månad.

EN DEL ÄR HEMLIGT

Han skriver i ett personligt brev till mig om vad han tänkt sig under dessa träffdagar. En del är hemligt även för mig och är markerat med bara punkter i brevet. Däre-

Snabba förflyttningar var min specialitet förr i tiden.....

senare skulle uppnå den aktningvärda åldern av 32 år. Vad är det då som är så intressant med detta brev i mina "gömmor". Jo, det är första brevet på inledningen till en ny "era" i släkten Östlunds historia. Det var alltså den första träffen i Trollsykien som han satt och planerade som "sommarens stora evenemang".

mot har han tänkt sig en brasafton i torpet där var och en skulle medverka. Han uppmanar mig dock att lämna dragspelet hemma. Det var nog då jag bestämde mig att för alltid lägga det på hyllan. Han hänvisar till att det i närheten av torpet finns en massa får med lamm som är känsliga, och att jag av det skälet bör lämna dragspelet

Fortsättning på nästa sida...

Fortsättning från föreg. sida..

hemma. Förmodligen hade min bror inte en tanke på att dessa illasinnade rader gjorde att svenska folket inte fick

aldrig träffarna kunnat genomföras.

Detta första år för träffarna ger han också en viss ekono-

sju syskon med respektive, barnbarn och barnbarnsbarn som är födda före 1969. Det blir en hel del faktiskt och alla var med den gången.

ÖVERNATTNINGSTIPS

Ändock är det i huvudsak ett minne som bitit sig fast från denna första träff. Det har inte med något storslaget framträdande att göra, eller liknande. Nej, det är hur Lars Olovsson kunde övernatta i framsätet på en Folksvagen. Vi har ju många gånger under senare år talat om hur övernattningsdetaljerna skall klaras av. Om ni vill veta något om hur en övernattnings i Trollsykien går till så fråga Lars Olovsson.

När jag i gömmorna finner TN för samma år måste jag konstatera att det inte är mycket som handlar om denna första Trollsykienträff. Kanske trodde man att det var en engångsföreteelse. Jag

Min karriär som dragspelare fick ett abrupt slut, tyvärr.....

uppleva en ny Kalle Jularbo-epok.

I brevet berättar han också om mattider och liknande. Men däremot finns inte en rad om vilka rätter som skulle bjudas. Förmodligen var också detta en hemlighet. Jag utgår från att vi en dag åt surströmming, men jag har inget minne av det.

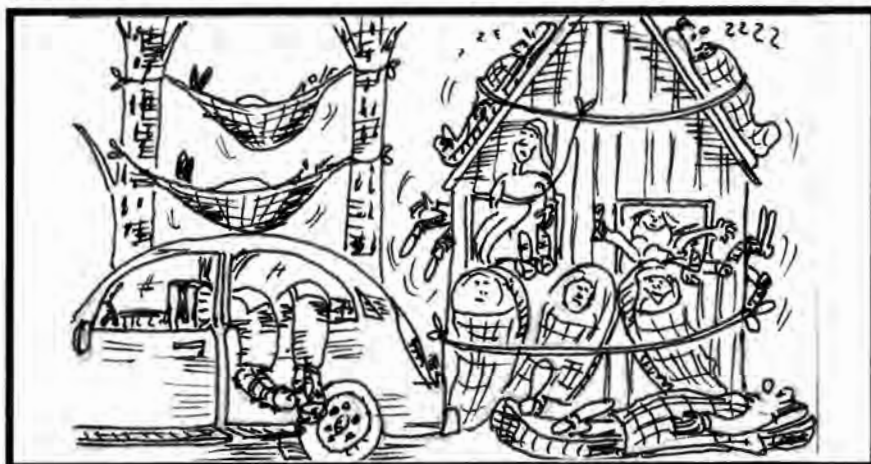
I brevet skriver han också:

"Förutsättningen för ett lyckat resultat är dock att alla är friska och kan komma, (inget annat än sjukdom är giltig anledning till uteblivande) att vädret blir bra, (jag har tagit vissa kontakter med meteorologiska institutet i Uppsala för att ordna saken) samt att alla kommer och har med sig massor av gott humör".

SAMMA REGLER

I princip är det väl samma regler som har gällt genom åren. Utan gott humör och overseende med eventuella fel och brister hos den ene och den andre, hade säkert

misk bild. "Jag har en känsla av att kostnaderna för träffen kommer att bli stora annat än resor (och det slipper ju jag) ." Och så blev det också säkerligen. Skillnaden mellan då och nu är naturligtvis att vi inte den gången var cirka 50 personer som under de

Vi klarade övernattningsfrågan även de första träffarna.....

senaste åren.

Dock var vi en hel del människor som träffades på Bänkästorpet. Hur och var vi sov är alltså en gåta för mig. Ni kan själv räkna ut ungefär hur många vi var: Mor, far,

hittar dock bl.a följande notis i TN:s julnummer årgång 1969:

"Biologbesök på Alnön".
En grupp världsberömda biologer besökte under den gångna sommaren

Fortsättning på nästa sida..

Fortsättning från föreg. sida..

Alnön. Man hade nämligen hört att Egyptens gräshoppor hade invaderat ön. De fick dock resa hem med oförrättat ärende. Det var nämligen bara familjen Östlund som hade syskonträff".

När jag skriver dessa rader sitter jag hemma på Stranna. Jag konstaterar då att den "dikt" jag skrev till det numret är alltmer aktuell i dag för mig än när jag skrev den på allhelgonahelgen 1969. Den får därför bilda avslutning på dessa rader om minnen:

I DETTA RUM

HAR JAG SOVIT

HAR JAG TÄNKT

HAR JAG GRÅTIT

HAR JAG DRÖMT

HAR JAG LEKT

HAR JAG SÖKT GLÖMMA

HAR JAG SÖKT MINNAS

Dessa fyra väggar talar till mig

om min egen barndoms vår
om allt jag gjort och borde
göra

**VART TAR DE VÄGEN -
ALLA ÅR.**

Vi på redaktionen har ännu inte hört något om var nästa års Trollsykienträff skall äga rum. Därför håller vi nu på att utreda möjligheterna att förlägga träffen till Södermanland. Ingenting är ännu klart, så dra inte för stora växlar ännu. Finns det någon annan som har några planer, ombedes denne kontakta mig tämligen omgående. Detta för att det inte skall bli några dubbelbokningar. Hur som helst, den årliga träffen skall bli av på ett eller annat sätt även 1992.

Ch. red

BARNDOMSMINNEN

Av Dammtussen

Trots mina (17) år har jag skaffat mig "gamla" minnen. Nog är det underligt hur en del saker kan sitta kvar fast det inte är några märkvärdigheter. Det jag ska berätta här handlar mest om kläder. Den som inte är road av kläder kan sluta läsa här. (Om ni inte slutat förr, eller inte läser alls.)

Vi hade flyttat fram på "Sockna" som dom sa, och bodde i Godtemplarhuset. Pappa och mamma skötte vaktmästarsysslan där, vilket var ett slit. (Det har jag förstått senare. I 4-7års-åldern tänkte man inte på sånt). När vi bodde där hade man ju chansen att få gå på en del evenemang som man inte skulle fått gå på annars. Då måste man också vara hyfsat klädd. Mitt minne är nog från 5-6 årsåldern. Mamma hade sytt mig en kappa och en mössa. Ingenting, eller så lite som möjligt fick det kosta. Kappan var brun och hade tidigare varit en rock på en flottare. Mamma hade sprättat och tvättat och sytt en fin kappa med vitt krimmer kring halsen och nedtill på ärmarna. Mössan var sydd av ett flossat kalsongben som hon färgat brunt. Den var uppiffad med två s.k pomponer. En vit och en brun. Ni kan tro jag var fin.

Det var en tecknad serie i en tidning på den tiden, som hette "Kickan och Pelle". Kickan hade just en sådan kappa och mössa. Mamma och jag

var upp på nånting i stora salen och jag hade de här kläderna på mig. När vi gick

"Kickan-kappan"

in stod där en halvstor pojke. När han fick se mig sa han spontant -Kickan, och mamma tittade på honom och sa "Pelle". Självt var jag tyst. (På den tiden).

SKOLAN BÖRJAR

Så småningom började jag skolan. Vad jag hade på mig då minns jag inte så noga, men man hade alltid förkläde på den tiden. Det var huvudsaken man var hel och ren. Så lappar på byxor och stoppar på strumpor var mycket vanligt. Att kläderna var ärvda och omsydda efter någon annan gjorde ingenting. Så var det för de flesta, och dom var ju nya för mig. Jag minns en gång, det var sedan vi flyttat till Långviken. Farmor frågade vad mamma gjorde, och jag sa att hon höll

Fortsättning på nästa sida..

Fortsättning från föreg. sida..

på att sy någonting till mig.

- Vad syr hon om det av då, sa farmor.

Så vanligt var det. En annan kappa jag hade var omsydd av en rock efter en "sjöbuse", som dom sa. Den var grå och svartrandig på avigsidan, så mamma vände den sidan utåt.

"Sjöbuse-kappan"

Den kommer jag ihåg att jag hade första gången på en julotta.

KONFIRMATIONEN

När jag "gick och läste", som man sa om konfirmationsundervisningen, hände också en sak som stannat i minnet. Jag brukade ha en hängselkjol av cheviot och en rutig blus till, de dagarna. En dag var den rutiga blusen smutsig, så jag fick ta söndagsblusen. Den var av blanksiden. Fin, förstår ni. Blå, min älsklingsfärg. Den dagen valde prästen att tala om högmod. Man skulle ju inte vara högmodig eller högfärdig. Allra minst när man var en flottarjänta. Prosten räknade upp en hel del som man kunde var högfärdig

för, och jag lyssnade med båda öronen, för högfärdig ville jag inte vara. Så kom slutklämmen, DRÅPSLAGET, skulle jag vilja säga.

- Som när någon fått en ny blus att vara högmodig för, sa han.

Där satt jag rodnande när allas blickar vändes mot mig. Jag var ju inte högfärdig, jag var bara glad för min blus. Men just då önskade jag att jag haft den smutsiga blusen istället. Prosten kunde ju inte veta att blusen var sydd av en klänning som skulle klippas till mattrasor, men som min mormor hade räddat undan hos morbror, när hon var där. Han visste ju inte heller att kjolen var hopskarvad av ett par nötta cheviotbyxor. Han kunde vara vass, prosten.

"Den högmodiga blusen"

Men jag har ett annat minne av honom, som visar att han tänkte med hjärtat ibland också. Det hände vid konfirmationen. Vi samlades i prästgården på lördagen, och skulle gå på led därifrån till

kyrkan. Där stod jag i min vita klänning med en enkel, men för mig vacker brosch vid halsen. Klänningen hade mamma sytt av nytt tyg. Broschen var efterskickad från "Oscar Ahren". Den kostade 68 öre. Där stod de andra flickorna och visade sina klockor och halskedjor med kors på, när prosten kom ut från expeditionen. Han tittade på oss och sa:

- Ja, här står ni och visar edra klockor och kedjor, men jag vet en som fått en ännu finare gåva.

Det blev alldeles tyst, men man hörde snart den outtalade frågan. VEM??

- Det är Anna Östlund det, sa han.

Allas blickar gick till mig. Vad hade jag fått.

- Hon har fått en liten bror hon, sa han.

Då flinade jag säkert från öra till öra. Det var många som skulle kunnat byta bort sina klockor mot min konfirmationsgåva, som var min bror Nils. Han föddes den andra och jag konfirmerades den fjärde Maj. De hade just då ringt från lasarettet och meddelat det.

"Konfirmationspresenten"

Avslutning på nästa sida

Avslutningen på minnen..

Det var några minnen från min barndom. Jag har fler, men slutar här så ni andra får en chans att få in något i TN också, annars blir den väl omdöpt till "Annas omsyddda".

Vi i Norrlandsmetropolen Sundsvall vill till alla Trollsykier runt om i landet framföra en önskan om en riktigt GOD JUL och ETT GOTT NYTT ÅR.

Eftersom vi nu faktiskt är lite glömska av oss ber vi samtidigt medan vi kommer ihåg, att önska er en GLAD PÅSK, en GLAD PINGST samt en GLAD MIDSOMMAR. Vi framför även våra gratulationer på ERA födelsedagar, namnsdagar och andra högtidsdagar som Ni kan tänkas fira under kommande år.

Sundsvallsborna

Trollsykien (TT)

Rapporteringen från de olika tävlingarna har nästan helt uteblivit i årets upplaga av Trollens Nyheter. Eftersom undertecknad inte var närvarande under hela träffveckan, vet jag till exempel inte vem som vann medelmästerskapet eller stormästerskapet. Dessa uppgifter har nästan alltid varit med i TN:s julnummer. Jag hoppas att det blir bättre med den rapporteringen redan till nästa nummer. Det är tur att jag har dessa tomrutor att fylla text i, så att även jag får skriva av mig det värsta. Det är inte alltid man får tillräckligt med inspiration att fylla ett sånt här tomrum...

Fortsättning på sidan 17...

DÄRFÖR BLEV DET SOM DET BLEV

Av Sverker Henriksson

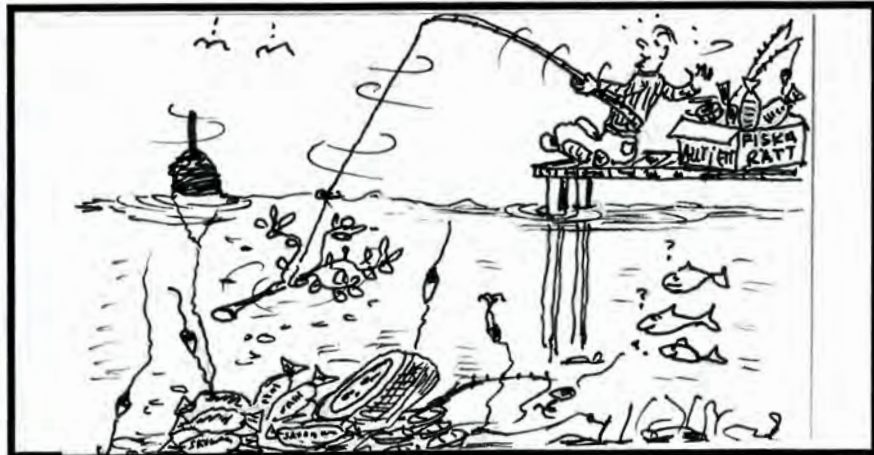
Under en intensiv period lärde min äldre bror mig hur man går tillväga för att fånga de riktigt stora fiskarna. Och visst fick jag lära ett och annat. Det resulterade till och med i ett pris för den äldre brodern vid den stora fisketävlingen i Trollsykien. Jag vet inte riktigt om han uppskattade priset, men man kan ju alltid hoppas.

BRA UTBILDNING

Visst lärde jag mig massor under intensivutbildningen, och visst borde jag utnyttjat detta under den stora fisketävlingen. Dessvärre visade det sig dock att jag inte fick

det gäller att fiska aktivt, alltså att inte låta fisken få någon ro. Man skall med jämna mellanrum lyfta på flötet för att hålla fisken nyfiken. (Jag vill här inte avslöja de exakta tidsintervallerna med hänsyn till kommande fiskeuppgörelser). Det var alltså inte tekniken som gjorde att jag inte fick förstapriset.

Naturligtvis kände jag också till att det gäller att "läsa" naturen när man skall fiska. Det är inte bara att kasta ut reven på den plats som ser bäst ut att stå eller sitta på. Även detta att "läsa naturen"

Man måste kasta ut reven på en bra plats för att få "stornapp"

använda mitt specialbete för de stora fiskarna som jag hade lärt mig. Det var dock inte denna tävlingsregel som hindrade mig från att ta hem förstapriset.

FISKA AKTIVT

Visst kände jag också till att

hade jag lärt i minsta detalj. Det var alltså inte därför som jag inte tog hem förstapriset.

SANNINGEN

Nej, sanningen till min blygsamma placering var en helt annan. Strax före den stora drabbningen träffade jag en

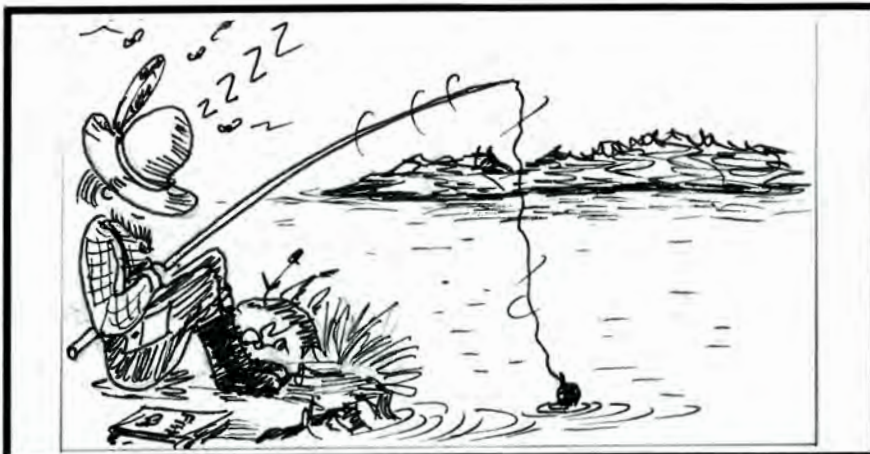
Fortsättning på nästa sida...

Fortsättning från föreg. sida..

kompis, som inte uppfostrats i sann Trollsykienanda. Han ställde frågan till mig om vad skillnaden var mellan den ena ändan och den andra ändan på ett metspö. Jag stod som ett frågetecken tills han sa:

- Men det vet du väl. I den ena ändan sitter metmasken, och i den andra ändan sitter latmasken.

Sedan dess har jag av naturliga skäl varit återhållsam med metspöt.

I den ena ändan, metmasken. I den andra sitter latmasken....

HAR JAG GJORT BORT MIG NU IGEN ??

Någon har någon gång sagt - det dunkelt sagda är det dunkelt tänkta. Tydligt är detta något som jag har gjort mig skyldig till när jag avslutade Trollsykienträffen 1991. "Skulle det vara någon nyhet", hör jag nu hur en del sitter och muttrar. I och för sig är det väl inte första gången jag uttrycker mig lite oklart, men den här gången har jag tydligen lyckats vara fullständigt obegriplig. Jag talade om svårigheterna med att ordna Trollsykienträffen varje år. Nu har detta uppfattats som att jag menat att vi skulle sluta med dem. GLÖM DET! Jag menade inte alls något sådant, jag tror

inte ens att jag skulle komma på tanken. Vad jag menade var: Det är förenat med vissa svårigheter att finna en lokal som kan uppfylla de krav vi har på möjlighet att sköta oss själva, tillräckliga förläggningssamfund och fram för allt, till rimligt pris. Att detta är svårt, men ingen omöjlighet har ju de senaste 21 åren visat.

Jag hoppas nu att alla förstår att jag med tillförsikt ser fram mot sommaren 1992, och jag hoppas att alla goda krafter skall vara med oss så att vi som vanligt får träffas och trivas tillsammans.

Med hälsningar
Sven Ivarsson

VARFÖR ÄR DET SÅ?

Människor som gifter sig, skiljer sig, gifter sig igen, skiljer sig och så vidare blir ofta betraktade som intressanta. Ju fler skilsmässor, desto mera meriterande. Medan människor som lever tillsammans år efter år, årtionde efter årtionde i kärlek till varandra och familjen, men utan vigselattest blir betraktade som "parias". Jag har många gånger undrat varför det är så.

Ja, varför är det så?

Jerker

Fortsättning från sidan 16...

Men har man väl kommit igång med skrivningen brukar det nästan gå av sig själv. För att återgå till sommarens träff i Vadtorp, Hälsingland. Det var ju faktiskt så att jag missade större delen av den på grund av jag inte fick semester som jag ville. Det innebar bl. a att jag inte fick någon surströmming. Detta har grämt mig under hela hösten. Det blir ju så när man bor i södra halvan av Sverige att chansen att bli bjuden på surströmmingskiva är tämligen minimal. Därför hoppas jag verkligen att det blir "suring" även på nästa års träff och att jag då kan ta igen det jag förlorade i år. Tänk vad lätt det är att fylla igen lite tomma platser i tidningen om man bara vill. TACK FÖR ORDET!

Ch. red

Lennartsson strular till det igen

eller hur han kunde få hängslet i näsan

Av Hans Gunnarsson

- Nu får det vara nog. Nu går det inte längre. Saken är klar! Vi är borta. Titta här Gunnarsson.

Det var Lennartsson som skrek så att skäggstråna rök runt munnen på honom. Jaha, tänkte jag, nu har dom höjt priset på frallorna igen. Samma skrik vartenda år, att han aldrig lär sig nångång. Alla butiker höjer sina priser då och då, för att som dom säger "bli konkurrenskraftiga". Jag har talat med Lennartsson om detta ett flertal gånger, men det är väldigt svårt för honom att förstå att även Birgers konditori är ett företag. Och att även dom måste fortsätta att vara konkurrenskraftiga, och att dom måste ha "marknadsanpassade priser".

FÖRÄNDRINGAR PÅ GÅNG

Lennartssons små ekonomiska utbrott brukar innebära en del förändringar på tidningsredaktionen, bl.a. lönerna. "Lönerna ska sänkas, brukar vara det första man får höra. Våra löner alltså, inte Lennartssons lön. Nej, nej, den ska naturligtvis höjas eftersom levnadsstandarden för chefredaktörer måste bibehållas, annars hotar anarki på tidningen. Frallor är ett måste för kultureliten. "Utan frallor stannar Sverige", som han brukar säga.

- Jaha, sa jag. Vad är det nu då?

- Titta, skrek Lennartsson och rafsade i pappershögen som yrde runt honom.

- Jaha, sa jag.

- Ser du inte vad det är

säger att han inte fått sin tidning än, och att han ska åka till Bryssel om en kvart och gärna vill ha något att läsa på planet ner och undrar om inte Lennartsson kan

Lennartsson var upprörd över hur budgeten såg ut för nästa år

frågan om? Det är nedläggning!

- Nedläggning, svarade jag förvånad. Vadå nedläggning. Vad snackar du om. (Lennartsson har en ovanlig förmåga att hetsa upp sig till det yttersta när det gäller små vardagliga problem, som dyker upp. Se tidigare nummer av TN.)

- Vad är det här för papper, frågade jag lugnt.

- Det är ju budgeten, ser du väl, flåsade Lennartsson. Budgeten för nästa år, och året därpå.

SAMMANBROTT

Nu var Lennartsson så där röd i ansiktet som han brukar bli när ordföranden i kommunalfullmäktige ringer och

ordna så att han får sin tidning snart annars kanske det statliga stödet dras in och tidningen går i konkurs och Lennartsson upptäcker när han kommer ner till sin cykel med tidningen i handen att någon av stadens utslagna har punkterat båda däcken och skrivit trevliga slagord på väggen och att ordföranden bor på andra sidan staden och att den kommunala trafiken inte är riktigt färdigutbyggd åt det hållet och att en trevlig hund av terriertyp just stannat till för att avnjuta sina naturliga behov på Lennartssons välpressade byxben, så röd i ansiktet var nu Lennartsson. (Puh, puh. Ch.reds anm.)

- Jaha, vad är det för fel

Fortsättning på nästa sida..

Fortsättning från föreg. sida..

på den nu då?

- Se här. Lennartsson bläddrade febrilt i papperen. Här utgifter, inkomster. Titta på siffrorna, redaktörn.

- Inkomster noll, utgifter 550 kr. Jaha, sa jag. Vad är det med det då?

- Titta på nästa års budget. Se här. Inkomster fortfarande noll, utgifter 1100 kr, en fördubbling...ser du?

- Ja, det var märkligt.

Allt gick emot Lennartsson. Punktering och en benlyftare...

- Se på 1993 års budget då, skrek Lennartsson. Nu var han verkligen upphetsad. Inkomster noll igen och utgifter 1650 kr. Ett tusen sex.... Lennartsson flåsade som en besatt. Det är inte klokt, pep han.

TÅRARNAS STRÖMMADE Lennartsson tappade nu helt kontrollen över sitt känsloliv. Tårarna stömmade från hans rosenröda kinder ner mot hans vidöppna mun och med svårighet runt de stora fragment av Birgers frallor som intagits med stor glupskhet vid morgonfiket och som nu satt som en mjölig mur runt hans röda läppar, och vidare

ner på hans små seniga men ändå otroligt tåliga händer. Jag minns en gång när jag kom in på redaktionen hur han hängde ut genom fönstret med ena handen klämd i vädringsfönstret och den andra handen instoppad i en elektrisk skrivmaskin, som hade hakat upp sig och skrev frenetiskt bokstaven I som i IDI..! Samtidigt som han, med ena foten försökte dra ur kontakten ur väggen och få stopp på maskinen, var

hans andra fot instoppad i en påse med Birgers frallor. "Nää, bara en kvar, hörde jag honom mumla, med munnen

Hur klarar han av den hårda behandlingen. Gjord av stål?!..

full av degiga frallor. Den gången stängde jag dörren

och lät honom vara. Även en chefredaktör måste få vara ensam ibland.

Jag undrar ofta, och många med mig, hur hans kropp kan tåla så mycket stryk som den gör. Det är för mig helt otroligt. (Det är inte bara kroppen som får tåla. ch.red igen.) Jag har tagit upp detta problem här i tidningen förut, men har ännu inte funnit något svar. Jag vänder mig nu till er läsare. Ni som känner på er att ni har något viktigt att säga i den här frågan, hör av er till mig.

- Har du räknat rätt då, frågade jag lugnt.

Lennartsson satt ner på golvet med famnen full av papper, och med huvudet hängande rakt ner.

- Räknat rätt, räknat rätt...Det är väl klart att jag har räknat rätt. Tror du att jag är precis dum i huvudet.

- Nej då, inte tror jag det. Eller. Få se nu. Inkomster, hur kommer det sig att det står noll i den kolumnen. Vi får väl bidrag från

läsarna.

- Ja, men ska det stå på

Fortsättning på nästa sida..

Fortsättning från föreg. sida..

inkomster det då. Det är ju sånt som går åt ändå. Köpa papper, datautrust-

rakt upp i näsan på honom och försvann.

- Ajjj, vad var det, skrek

- Får jag verkligen låna din cykel. Han blev salig av lycka....

ning osv. Det är väl inga inkomster, sa Lennartsson.

- Inga inkomster. Nu gäller det att vara lugn, tänkte jag för mig själv.

- Utgifterna då, sa jag.

- Ja, utgifterna.

Lennartsson reste på sig och pappererna seglade iväg över större delen av rummet. Lennartsson såg bekymrad ut.

- Ja, du förstår. Vad är detta?

- Nej akta! skrek jag allt vad jag orkade, men försent.

Lennartssons ena hängselpänne hade fastnat under benet på mitt skrivbord (hur detta har kunnat inträffa är för mig en gåta än idag). Så när Lennartsson reste på sig spändes hängslet ut till sitt yttersta, och sen behövdes bara en liten knuff på skrivbordet för att det lilla spännet skulle komma farande. Och den knuffen ordnade naturligtvis Lennartsson själv genom att med sin fot sparka på skrivbordet. Spännet for

Lennartsson och såg frågande ut.

- Hängslet, sa jag. Det fastnade under....

- Vart tog det vägen, mitt hängsle. Lennartsson såg bekymrad ut.

- Näsan, sa jag. Vi måste försöka få ut det. Vänta jag drar lite. Fasen också, det sitter fast. Vi får åka till sjukan. Förresten, åk själv. Du kan låna min cykel. Det är bäst att jag stannar här och kollar budgetsiffrorna. Inte för att jag tror att det är något fel på dom.

- Din cykel, får jag låna din cykel. Med växlar, broms och sadelskydd. Lennartsson strålade som ett barn på julafton (se TN-90).

- Lycka till med hängslet, ropade jag. Men Lennartsson hörde nog inte mig. Han stod i trappan och tittade på cykelnycklarna med stora ögon.

- En nyckel med märke på,

mumlade han medan han gick ner för trappan.

LUGN OCH RO

När lugnet lagt sig över vår lilla stad kan jag, med vår budget framför mig, direkt se vilka fel vår käre chefredaktör gjort i sina beräkningar. Inkomster har han inte tagit upp någonstans. "Det är ju sånt som går åt ändå". Utgifter däremot har han tagit upp med stor noggrannhet och inlevelse. Se bara:

Egen lön 20:-

Papper till tidning 150:-

Datahyrning 50:-

Löner (anställda 5:-

Tryckning 50:-

Diverse 275:-

Diverse 275 kronor. Helt otroligt. När jag tittade närmare på kvittona från diversehögen, fann jag, inte helt oväntat, att de flesta kom från Birgers Konditori i Oxelösund. Frallor för 275 spänn. Han har tryckt i sig frallor för halva budgeten. Detta är inte klokt. När herr Lennartsson kommer hem från sitt lilla sjukbesök, då skall han och jag ha ett litet samtal med varandra..He he he....

Den här sidan fyller jag ut med lite julstämning. Jag tycker genomgående att det har varit för lite tomtar i tidningen under mina år som ansvarig utgivare.

Ch. red

Jösse hares möte med familjen Bäver Historien som berättades i Ångermanland 1990

av Sven Ivarsson

Jösse Hare låg mitt på den lilla skogsängen och njöt av solen och värmen. Medan han låg där, såg han sig omkring. Inte för att han var rädd för något, utan bara för att det fanns så mycket vackert att titta på. Borta i kanten av ängen höll hans fru

Jösse som just drömt om en stor saftig morot hade ingen lust att bli störd just nu.

- Ja, ja, jag kommer sen, sa han. Men Skutte gav sig inte.

- Du måste komma nu, det är några konstiga figurer nere vid bäcken.

stannade på halva vägen och putsade pälsen. Han kunde ju inte veta vad det var för några där nere vid bäcken, och det var bäst att sätta sig i respekt från början.

LIV UTAN BEKYMMER

Det var nämligen så att Jösse och hans familj hade bott här vid ängen så länge och haft det så lugnt och bra, utan bekymmer, så han hade börjat tycka att han nog var lite märkvärdig. Han tyckte till exempel att dom där småfågarna som kom varje vår, men som flög söderut så fort det blev kallt, var ena riktiga slarvar som bara flög omkring och sjöng och gjorde sig till. Eller de där rådjuren som kom in på ängen ibland och gick där och trippade på sina långa ben och såg högfärdiga ut. Eller ännu värre, älgen som klev omkring och bara såg sur ut.

Nej, det var något annat med

Jösse hare låg behagfullt utsträckt utanför sin bostad

Hulda på att städa runt deras lilla bo, och fram och tillbaka över ängen skuttade hans två barn, Skutte och Fina.

NÄSTAN SOM EDEN

Det var en mycket fin och bra plats dom bodde på. Gott om mat fanns det, och vatten hade dom i en bäck som rann förbi ängen. Inga rävar eller annat fanns det att vara rädd för. Jösse sträckte ut sig i solskenet och somnade.

- Pappa, pappa, kom får du se något konstigt vid bäcken. Det var Skutte som drog och ryckte i honom.

- "Se kontit", sa Fina som alltid upprepade vad Skutte sa, och som inte talade riktigt rent än.

Jösse blev tvungen att stiga upp. Dels gav sig inte ungarna, dels hade han blivit nyfiken. Nu kunde han ju inte visa att han var så nyfiken

En bäverfamilj hade flyttat in i närheten av Jösses bostad...

som han var, så han skuttade långsamt och värdigt fram mot bäcken. Han till och med

Jösse och hans familj som bott här i flera generationer, både vinter och sommar. Det

Fortsättning på nästa sida..

Fortsättning från föreg. sida

var något rejält med dom. Under tiden Jösse funderat på det här hade han kommit fram till bäcken som här gick i en djup ravin.

Nere på en stor flat sten en bit ut i vattnet satt tre konstiga djur. Dom var större än honom och mörka, nästan svarta, och så hade dom en stor platt svans. Det enda som gjorde att man kunde titta på dom, var att dom precis som Jösse hade två stora tänder framme i munnen.

- *Titta pappa, där är dom där svartingarna, sa Skutte.*

- *Då svattingar, sa Fina.*

Just då klev den största av dom fram en bit och sa:

- *Goddag, goddag, jag är Bertil Bäver och det här är min familj. Min fru Bårta och vår son Gnage. Med vem har jag den äran att tala?*

Jösse bara stirrade. Inte nog med att dom SÅG konstiga ut, dom TALADE konstigt också. Med vem har jag den äran att tala, vad var det för snack, tänkte Jösse. Kom han här och ville göra sig märkvärdig kanske.

- *Jag är Jösse Hare af Ängen, svarade Jösse.*

Det där med af Ängen la han till bara för att göra klart för den där figuren att han minsann inte var vem som helst, och att här skulle han inte tro att var nånting.

FÖRFÖLJELSE

- *Var kommer herr Bäver ifrån, och var kan han vara på väg om man får fråga.*

- *Vi kommer nerifrån den*

stora ån. Människorna där har förstört våra hyddor och jagat iväg oss. Vi letar nu någon plats där vi kan stanna och bo. Men det är bråttom för vi måste fälla skog och bygga hyddor innan vintern kommer, sa Bertil Bäver.

Fälla skog, bygga hyddor. Det gick alldeles runt i huvudet på stackars Jösse. Vad var nu det här för något, dom tänkte väl inte stanna här.

- *Jasså, jaha och har ni funnit någon plats ännu, frågade Jösse försiktigt, rädd för det svar han skulle få.*

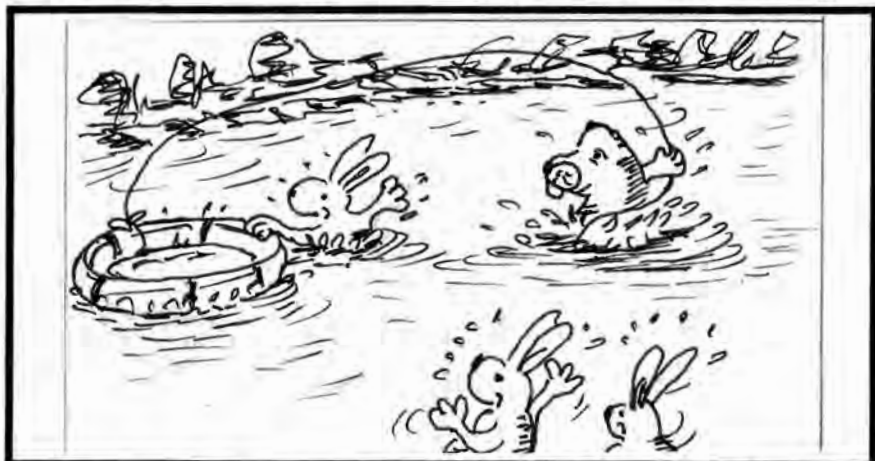
- *Ja, här uppe ovanför ängen är en bra plats. Men vi tänkte att vi måste fråga er som bor här först.*

Jo, jo fråga först, tänkte Jösse. Jag tycker det verkar som om dom tror att det bara är att slå sig ner. Vadå fälla träd och bygga hyddor. Kan dom inte göra som vi, skaffa

Just då kom farmor Hare, som hette Hanna, skuttande och undrade vad som stod på.

- *Dom här figurerna tror att dom kan komma hit och slå sig ner och bygga hyddor och fälla skog och ha sig, svarade Jösse och fortsatte. Dom säger att människorna har jagat iväg dom från deras gamla ställe. Jag tror nog vad jag vill om det här. Dom har väl misskött sig och blivit bortjagade för det, och nu tror dom att vi ska ta hand om dom här, fräste Jösse vidare.*

- *Jag kommer ihåg att när jag var barn, så hade vi bävvar boende här, sa farmor Hanna. Dom var så trevliga, dom fällde träd så vi fick smaka dom fina skotten och bladen. Det var gott. Jag har inte ätit så gott sedan dess. Jag tror att det skulle vara roligt att få hit dom igen*

Lille skutte hade problem, men det löste sig till slut....

lite päls, så behöver dom inga hyddor. Här är det ingen annan som behöver bygga några hyddor. Nej, ska dom bo här får dom ta seden dit dom kommer.

jag, avslutade farmor Hanna.

SKUTTE I KNIPA

Just då kom Skutte farande i full fart och när han kom fram till bäcken, kunde han

Fortsättning på nästa sida...

Fortsättning från föreg. sida..

inte få stopp, utan for över kanten och ner i vattnet. Alla hararna började springa om varandra och skrika:

- Hjälp, hjälp. Skutte drunknar.

Ingen vågade sig ner i vattnet, för dom kunde ju inte simma. Under tiden drogs Skutte iväg av vattenströmmarna. Då plumsade det till vid stenen, och där for pappa bäver på huvudet i vattnet och simmade fort fram till Skutte och sa:

- Hör nu unge man, hoppa upp på min svans, så ska jag ta dig i land.

Skutte lyckades klänga sig upp på svansen, och så bar det av mot stranden. När Skutte kommit upp på land rusade alla harar dit och kramade om honom, för dom var så glada att han klarats sig. Alla utom Jösse. Han satt lite vid sidan om de andra, och det syntes att han skämdes. Så tog han några skutt fram till herr Bäver, som satt kvar på stranden.

- Jo, åhum började han tveksamt. Jag tror att jag nyss pratade en massa strunt och jag vill verkligen be om ursäkt för det. Samtidigt vill jag tacka för att herr Bäver så fint räddade min son ur bäcken. Jag förstår nu att det inte behöver vara något fel på en bara för att man ser annorlunda ut, och gör saker på ett annat sätt. Huvudsaken är att man förstår att bry sig om varandra. Så jag vill hälsa familjen Bäver välkommen att slå sig ner här tillsam-

mans med oss. Jag tror att säkert att vi kommer att ha både nytta och glädje av varandra, sa Jösse.

Det var historien om familjerna Hare och Bäver, och så vitt jag vet, så bor de grannar vid den lilla skogsängen ännu i dag.

Det är många som har varit oss behjälpliga vid årets tillverkning av Trollens Nyheter. Tack för all hjälp, ni lojala TN-medarbetare. Utan er skulle vi ha stått oss slätt. Vi hoppas vi kan säga detsamma även nästa år.

Hälsningar
Redaktionen

BIRGITTA

Historik kring namnet

Och hur Magnus blev Magnus

- "Biggis"! där har vi det, utropade "Robban".

Det var när vi gick i femte klass. "Robban" tyckte att alla i klassen skulle ha ett smeknamn. När han funderade på vad jag skulle ha för namn tyckte han att "Gittan" och "Biggan" var för vanliga. Mitt smeknamn hängde med till och med nionde klass. Då på den tiden gick det väl an, men nu vill jag inte bli kallad

"gis", känns det som om jag vore stor som ett hus. (efter engelskans big = stor, ch.reds anm.) Ett annat smeknamn som jag alltid haft och "godkänner" är pappas namn på mig - "Gitta". Av småbarn brukar jag för det mesta kallas "Itta". Jag tycker och har alltid tyckt att mitt namn är okey, fast ibland har jag tänkt att det kanske är lite långt. Mitt namn fick jag efter

När någon kallar mig för "Biggis" nu känner jag mig stor....

för det. Nu känns det mera som ett öknamn. Om det kommer någon gammal klasskompis och kallar mig "Big-

mammas kusin (tant Birgit). När mamma väntade Elisabeth, bestämde de att om det blev en pojke skulle han heta

Fortsättning på nästa sida..

Fortsättning från föreg. sida..

Magnus. Eftersom det inte blev någon Magnus då, hängde namnet Magnus med även när mamma väntade oss andra. Men mamma och pappa fick aldrig någon Magnus. Bara oss flickor (det är inte så bara det, vill jag mena ch.reds anm.) med namn som Margareta, Elisabeth, Kristina, Birgitta och Ingegerd. Men det lustiga

Birgitta von Otter. Birgitta, som betyder "den höga", är den svenska formen av det keltiska Brigit (lat. Brigida). Det var namnet på en keltisk eldgudinna, men också på ett irländskt helgon, Brigida av Kildare. Även i Sverige har vi ett helgon med namnet Birgitta. Den heliga Birgitta, som levde mellan 1303 och 1373. Hon helgonförklarades den sjunde okto-

Namnsdagar så tätt inpå varann gav mig mindre serieläsning...

med den här historien är att Elisabeth, som var upphov till att namnet Magnus kom i åtanke, döpte sitt första barn till, just det - Magnus. Namnet Birgitta har funnits sedan medeltiden. Den folkliga namnformen blev Brita eller Britta, medan Birgitta och Brigitta tidvis ansågs som mera förnämt. Intill 1909 skrevs namnet Brigitta. Namnet har alltid varit omtyckt och var på 1930-talet fram till 1960-talet ett stort modenam. Det finns omkring 165000 Birgitta i Sverige. På en förteckning över olika namns vanlighet kommer Birgitta på 15:e plats. Kända personer med namnet Birgitta är t.ex Birgitta Andersson, prinsessan Birgitta och

ber 1399 av påven Bonifacius den nionde. Därav är namnsdagen den sjunde oktober. Något speciellt namnsdagsfirande har vi väl inte haft i vår familj. När vi flickor var små brukade pappa köpa en serietidning till våra namnsdagar. Det blev lite orättvist, tyckte jag, för jag har namnsdag den sjunde och nionde oktober, så jag fick bara en tidning, eftersom namnsdagarna var så nära varandra. Mina systrar har ju inte sina namnsdagar lika tätt som jag, så de fick två serietidningar per år. Orättvist, eller hur? Men det är klart, jag fick ju läsa deras tidningar, när de hade läst dem.

Hälsningar
Birgitta

ORD I SISTA MINUTEN

Nu sitter man här igen och försöker fylla ut lite tomrum i de sista skälvande minuterna före pressläggning. Det finns några saker som man erinrar sig i ett sådant ögonblick. Jag tänker tillbaka på mitt första år som ansvarig för Trollens Nyheter's iordningställande. På den tiden var man ute i god tid när det gällde skrivier och layout, men det har genom åren blivit allt senare och senare. Till slut har det blivit så bråttom att jag har fått jobba både dag och natt för att hinna med. I år tänkte jag som så att eftersom jag kör layouten via ett dataprogram, så kommer tiden att förkortas betydligt. Vad jag inte räknade med var att det tar betydligt längre tid att komma underfund med hur programmet fungerar. Jag började förhoppningsfullt men insåg nästan direkt att skulle det bli bra måste jag sätta mig in i alla finesser som finns att tillgå. Ju mer jag lärde mig desto svårare blev det. Det låter konstigt, men så är det. Från början "sopade" jag bara in texterna på sidorna där jag tyckte att dom skulle ligga. Men sen strulade jag till det med att ändra textformat och alla möjliga och omöjliga saker. Jag tycker ändå att det har blivit ganska hyfsat slutresultat. Det är naturligtvis upp till er läsare att bedöma detta, och konstruktiv kritik är redaktionen aldrig främmande inför.

Ch. red

ETT FÖLJEBREV KAN BETYDA SÅ MYCKET

Det är ju många som säger att det är så svårt att hitta på något att skriva om, som bidrag till TN. Jag har ett exempel på att det inte behöver vara så märkvärdigt. Här

nedan ser ni den text som följde med Sverkers manus. Det var säkert inte hans avsikt att detta skulle publiceras, men jag gör det ändå, för jag tycker det är ett utmärkt

exempel på vad som kan komma ur ingenting. (Inget personligt menat, Sverker).

VARSAĞODA!

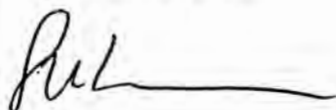
Hej redaktör

Jag är säkerligen inte först detta år. Förmodligen är jag inte heller sist. Det blev i alla fall några rader, men det var ett elände med denna maskin. Rätt vad det var hakade det bara upp sig. Min gamla gröna Halda är oslagbar, men den står i bakbo och jag har en sån där elektrisk makapär att trycka på. IBLAND KOMMER DET BOKSTÄVER (och där blev de jäklarna versala) för jag råkade komma åt en knapp) och obland stämmer inte marginalen. Rätt vad det var så det bara klick (nej, jag tänker inte gifta mig) och det mesta gick snett. Men jag hoppas du skall hänga med i manuset efter alla mina strykningar och rättningar. När jag sedan tittat på andra bladet av "det stora" manuset upptäckte jag att jag använt adressetiketter att skriva på. Se upp så du inte river bort en etikett, då kan det gå åt helsefyr.

Ja det var väl allt. Nej det var det inte...
Jag hoppas du vet att jag numera har adress
Sverker Östlund
Långviksbacken 5634
825 91 Iggesund

det är alltså Strannas nya adress enligt Kungliga Postverket, som avskaffades för några år sedan.
Slit manusen med hälsan och uppdra ÅT ILLUSTRATÖREN ATT (nu blev det fel igen för den där knappen) hitta på lämpliga illustrationer om det nu skulle behövas. Texten är ju annars så fullödlig att den fånglar var och en.

Hälsningar
Farbror Sverker

Trollsykienvisa som sjöngs första gången på Söra
år 1979

Vi har ett litet land vi
som vi vill sjunga om
Trollsykienvisa det heter
och ligger innanom
Det stora landet Sverige
det var från det ni kom
när ni tog er kareta
och reste hitanom

Vårt land har inga skatter
och lagen den är slik
att du skall endast hålla
på våran republik
För president det har vi
han kommer visst från Vik
och Ivaros han heter
han är sig alltid lik

Vårt arbete är ringa
vi kräver ej nåt alls
vi tar en dag i köket
när någon så befalls
Där gör vi gröt till frukost
och stoppar i var hals
och klagar nån på kaffet
han åker på en vals

Vi frågar och vi frågar
men inga svar vi får
det verkar ju som alla
var födda just i går
När föddes Karl den tolfte?
Skriv ner nu vilket år
och den som detta kunde
han sitter där och mår

Vi sjunger och vi tävlar
mest hela veckan lång
Vi diskuterar svaren
men aldrig blir nån vrång
På natten blir det kortspel
sen somnar vi nån gång
när någon börjar slamra
med frukostens gong-gong

Ja här är skönt att leva
här kan man dega till
och sedan gå och meta
och ta en spicken sill
Och om du inte metar
så gör du vad du vill
Du kan ju spela kula
eller bara slå en drill

Text: Nils, Lasse och Sven
Musik: Anna, Sverker och Åke

A
L
ES
T
E
N
A
R

Av Bernie Olovsson

Där kusten stupar mellan hav
och himmel
har Ale rest ett jätteskepp av
stenar,
skönt på sin plats, när axens
ljusa vimmel
med blockens mörka stillhet
sågs förenar,
en saga lagd i lönn
vid brus av Östersjön,
som ensam vet, vad minnes-
märket menar

Anders Österling

På Österlen i Skåne vid Kåseberga finns det något alldeles extra sägenomspunnet och förtrollande. Där uppe på höjden, med stupande backfall står 59 stora stenar, alldeles tysta. Bärande på en hemlighet som egentligen ingen känner. Däremot finns det många som har synpunkter på vad detta är för en märklighet. Är det en skeppsättning från stenåldern, det vill säga runt 500 år före Kristus, eller är det vikingagövdingen Ale, som byggt sig ett skepp för att segla ut i det okända. Ingen som vet, ingen som vet. Det kallas numer för Ale Stenar. Ale är ett fornordiskt ord som betyder hel-

mängd olika namn på dessa stenar. Als stenar, Urbans grav och He stena (stenarna på heden), är några av dem. Är det då kanske en ödets nyck att den lantbrukare som idag håller kor på stället för att hålla landskapet öppet

Det har ännu inte gjorts någon rejäl utgrävning och undersökning av området vid Ale stenar. De få som har gjorts har visat att människor rört sig häruppe. Främst för att jaga, då man funnit pilspetsar och annat. Inga bosättningar har hittats, och det troliga är att det har bott människor i området. Fanns de längre ner mot havet. Man har också hittat ben av en medelstor hund (en urhund). Det hela var kanske tänkt som en ovanligt pampig hundrastgård. Det har däremot gjorts noggranna studier av materialet i stenarna. Dessa visar att de stora städstenarna är av en speciell typ av sandsten, som måste ha hämtats från Gislövs läge cirka 20 kilometer från Kåseberga. Utav resterande stenar är inte mindre än 30 stycken av en speciell gråsten, som endast finns att finna i Småland. Har ni hört på maken. Hur i Odens namn kunde dessa människor slita och släpa iväg 30 stenbumlingar en bit över 20 mil. Ja, dom har väl fraktats på båtar, delar av sträckan, men ändå. Frågan är då varför utförde dessa människor detta mödosamma arbete. Ja, säg det.

Så här såg det ut innan restaureringen påbörjades...

gedom. Det har genom århundradena förekommit en

heter just Urban Ahl.

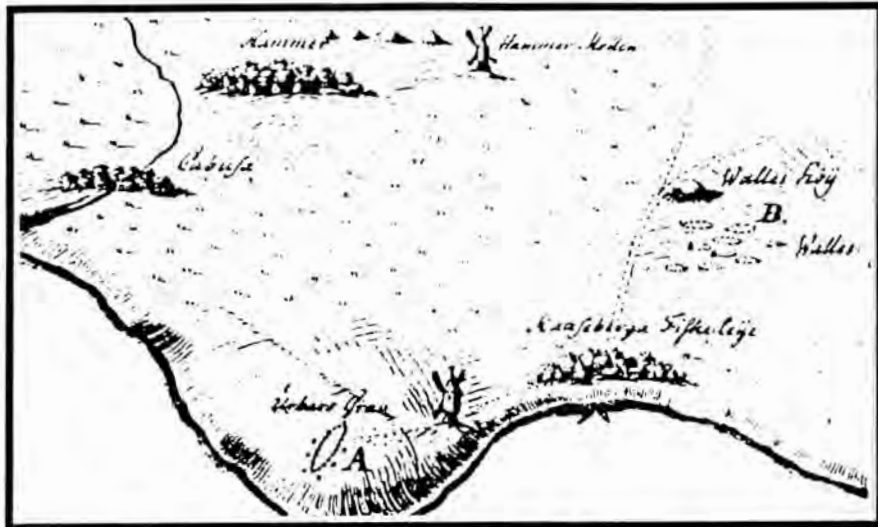
INGEN UTGRÄVNING

Fortsättning på nästa sida...

Fortsättning från föreg. sida...

Kan det vara ett minnesmärke över någon stor hövding från denna tid. Nej, jag

koncentrerad form in i stensättningen, där den bildar en ljuskägla. Man kunde på

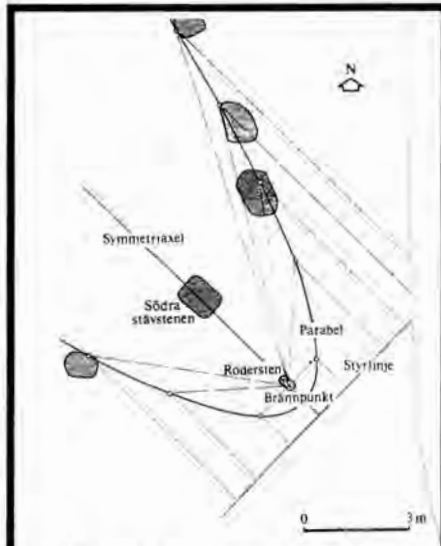
Platsen på bilden kallas för Urbans grav....

tror inte det. Det har nog inte funnits det befolkningsunderlag som skulle motivera att någon skulle vara så betydelsefull, att han fått en så mäktig sista vila.

INTRESSANT TEORI

En av dom absolut intressantaste teorier som finns är att det skulle vara frågan om en jättelik astronomisk kalender, för att beräkna årstidsväxlingarna (midvinter och midsommarsolståndet). Man har nämligen kommit fram till att stenarna står i bågform med identiska sidor, och de stora städstenarna i ändarna. Det hela skulle kunnat ha gått till på följande sätt: Man har haft ett riktmärke i horisonten. I detta fall en dalsänka vid Borrbybacka. När sedan solen vandrat har man observerat när den stått högst på himlen, och sedan vänt. Där har man ställt ut den stora städstenen, som gjorts precis så hög, att solljuset bryts och slungas i

detta sätt räkna ut med åtta timmars felmarginal solens vändpunkt på himlavalvet. Därefter placerade man ut de övriga stenarna, och kunde

Den södra parabelns brännpunkt i Ales stenar är utmärkt med en mindre sten, roderstenen. Stenarnas avstånd i sidobågarna från styrlinjen och från brännpunkten växer med ett mått lika med parabelns dubbla parameter.

på det sättet räkna ut hur många dagar det var kvar till solens vändpunkt, och hålla koll på årstider och sådant. Det kanske var lite komplice-

rat, men så tror jag det var i alla fall. Det kan tyckas otroligt att människor på den här tiden skulle tänka i de här banorna, men man kan väl förstå att de tyckte det var mystiskt och märkligt med solens rörelser på himlen, och månens olika skepnader. Det kan nog därför vara så att Ale stenar byggdes för att användas som kultplats, och för att utöva någon form av soldyrkan, men också vetenskapliga studier. Då det tidigare funnits flera stenar, som stått ut från skeppets sidor, kan dom säkert ha använts till andra soliakttagelser. Ale stenar är onekligen en perfekt plats för detta ändamål. Belägna högt upp på en platå, utan nämnvärd växtlighet som skymmer sikten. Ale stenar syns ovanligt bra från havssidan, och kan naturligtvis ha använts som riktmärke för sjöfarare. Vet ni förresten vem som lanserade den här kalenderteorin efter att ha gjort egna mätningar med sin scoutkompass vid stenarna. Jo, det var faktiskt Hasse Alfredsson som gjorde det någon gång i mitten av 60-talet, efter att ha studerat liknande anläggningar i England. Ale stenar finns också med i Hasse å Tages film Äppelkriget, där stenarna förvandlas till enarmade banditer inför Gösta Ekmans entusiastiska visioner om att bygga ett slags sommarland på platsen.

SI OCH SÅ

Det har genom åren varit lite si och så med intresset för dessa stenar. Lokalbefolkning-

Fortsättning på nästa sida..

Fortsättning från föreg. sida..

gen har tidigare mest tyckt att stenarna varit i vägen för jordbruket, och endast används mest till att plocka mossa från till adventsljusstakar och dylikt. En stor restaurering genomfördes 1956.

En bild som visar hur Ale stenar ser ut.....

Innan dess hade jordflykten gjort att stenarna endast stack upp 10 till 15 centimeter, och många var omkullvälta. Under kriget användes platsen till luftbevakning, och man byggde ett torn och en del andra byggnader precis i kanten av stenskeppet. Man grävde också ner stolpar och drog telefonledningar genom området, på ett ganska vårdslöst sätt. Detta åtgärdades dock 1956, när man med hjälp av schaktmaskiner rev upp området och frigjorde stenarna till sin forna längd. Alla omkullvälta stenar restes och man kulturminnesmärkte hela området. En gångväg upp till åsen iordningställdes, som gjort att många människor funnit mödan värd att ta

sig den dryga kilometern upp till Ales stenar. Dom drar fram i tusental varje år, med en rökt makrill från rökeriet i näven, och solsken i blick. Men fortfarande finns inget ordentligt svar på när, varför

och hur detta storslagna verk kom till. Det planeras nya omfattande utgrävningar under nittioalet, som kanske kan ge ett svar eller nya frågor.

Men jag tycker, som avslutning, att när vi nu går mot bistrare tider med lågkonjunktur och ofärd och tjocka slakten etta på tittartoppen, ändå kan finna tröst i tanken att en samling människor för runt 3000 år sedan av nyfikenhet och genom förenade krafter skapat någonting att glädjas och förundras över. **GOD JUL och GOTT NYTT ÅR.**

HA EN BRA JUL

När du läser detta kan det hända att du precis har delat ut julklappar till de förvåntansfulla barnen. Julen bör ju ha ett glädjens ljus över sig. Vi firar julen därför att Jesusbarnet föddes då. Det är inte så många som tänker på detta under julhögtiden. Inte jag heller, jag är icke troende. Däremot vet jag att man äter

gott och engagerar sig i en massa sällskapslekar under juldagarna. I alla fall har det varit så när mina syskon och jag har firat densamma hemma hos mamma Fanny och pappa Eric. Vi brukade hålla på nätterna igenom och spela frågespel och olika kortspel, där man som vanligt förlorade en halv förmögenhet i tioöringar. Kul hade vi i alla fall, mina bröder och jag, för det var mest vi som ägnade oss åt den här sortens förlustelser på julaftonsnatten. Morsan hade ju haft fullt upp med att serva oss med mat under dagen, så hon brukade törna in skapligt. Farsan var naturligtvis med, det var han som brukade vinna dom stora potterna, tror jag....**GOD JUL !!!!!**

Tankar från ett bluddrigt huvud

Nu får ni förlåta, men världsalltets gåta mej helt fascinerar.
 Och ej lär det båta om ni börjar gråta, jag ändå fabulerar.
 Visst är det väl märkligt, så stort och överkligt
 och vi är en prick i det hela.
 men människan far fram som en despotisk tyrann
 och tror att hon aldrig kan fela.
 Att jorden är rund, att den snurrar var stund
 har vi hört, och detta till leda.
 Att vi inte blir yr, vem är det som styr
 och vem håller ordning och reda.
 Så frågar jag mej, och nu frågar jag dej
 om du har nån hum om det här?
 Inte är det väl så, att jag drömmer ändå
 fast jag tycker att vaken jag är.
 Men det struntar jag i, jag kan ej låta bli
 att ändå grunna och grunna och grunna.
 Hur bär den sig åt, som håller ordning uppåt
 alltid, jämt, inte bara för stunna.
 Såna tankar man får när år läggs till år
 och man känner sig dum som en flundra.
 För jag vet ingenting om världsalltets ring
 kan ej ändå sluta att undra.
 I "cirkel" jag går och lära där får om "Vitaminer för själen.
 Vi får slappna av, men får inte skoskav, inte ens en "Sporre" i hälen.
 Nu jag skrivit så jag är alldeles matt.
 Men vad gör man inte för T.N.
 Inte allvar, ej skämt, bara nåt "ordavänt".
 Man är nöjd för man känner sig "vreen".
 GOD JUL alla SMÅ och STORA barn

önskar Dammtussen

Ps. Det spelar inte nån roll, om du är mänska eller troll
 bara du har kvar barnasinet
 Då gör det ingenting att man är rund eller platt.
 Det bör du hålla i minnet. Ds.

Till höger på denna sida finns en kopia på det tackkort Mor Karin, "Murklan alltså, fick från Hörselskadades förening i Hudiksvall, när hon i samband med sin 90-årsdag skänkte pengar till deras verksamhet.

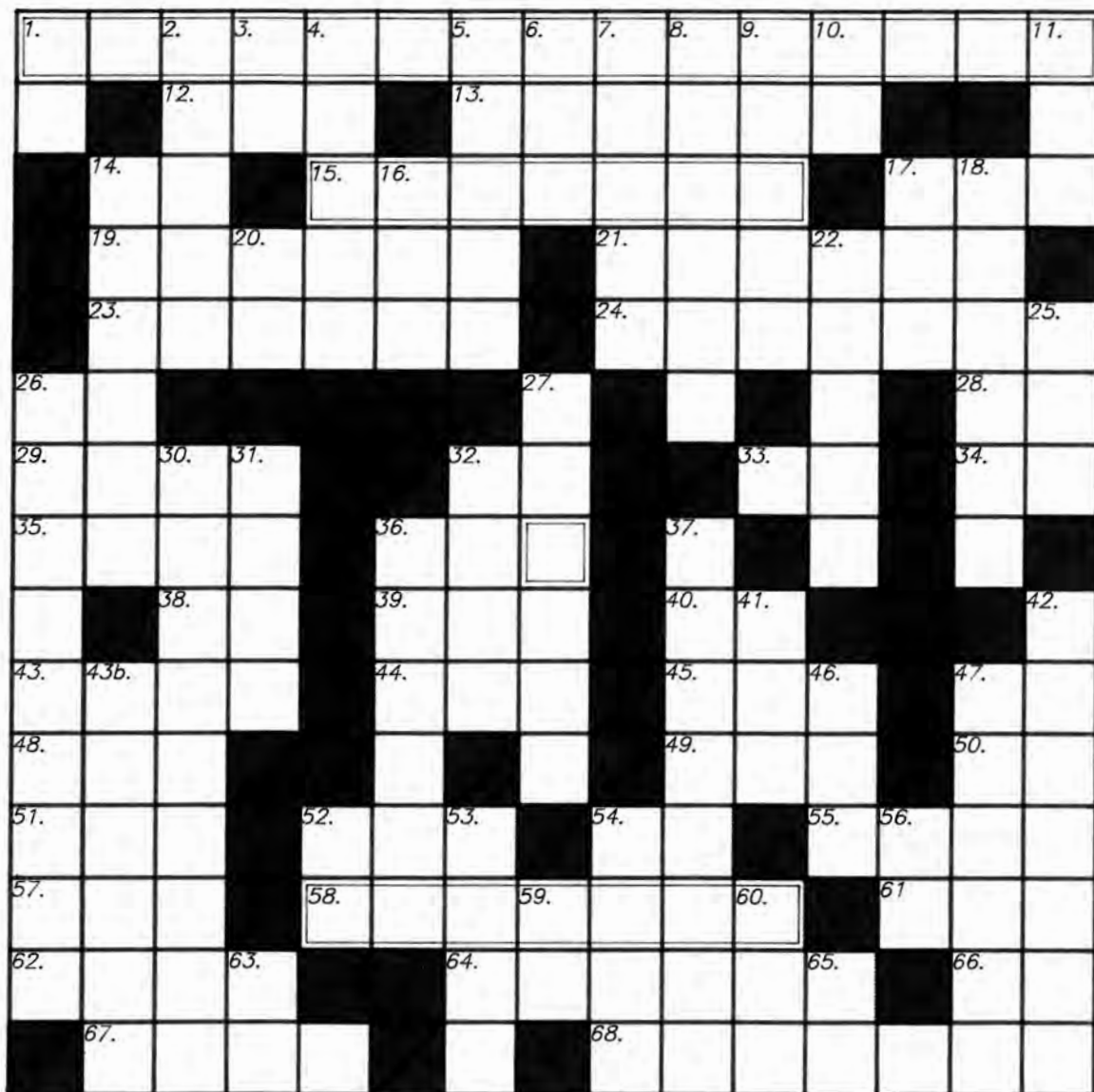
Hörselskadades förening i Hudiksvall
 vill tacka för gåvan som föreningen
 har mottagit.

HÖRSELSKADADES FÖRENING

HUDIKSVALL

Elsy Larsson
 Elsy Larsson
 ordf.

Bengt-Ivar Larsson
 Bengt-Ivar Larsson
 kassör.

V Ä G R Ä T T

- 1. Firades i Vadtorp.
- 12. Efter vägen.
- 13. Står bakom.
- 14. Förr.
- 15. Uppvaktades.
- 17. Liten
- 19. Lansera.
- 21. Ost.
- 23. Spelar.
- 24. Tunt skikt.
- 26. Snabbt.
- 28. Stöd.
- 29. Fisk.
- 32. Oi i Norrland.

- 33. Skänka.
- 34. Kan man lägga.
- 35. Åter.
- 36. Löser.
- 38. Nöta sulor.
- 39. Angora.
- 40. Kan man ta.
- 43. Suger fast.
- 44. Svulst.
- 45. U.D. dokument.
- 47. Förläte.
- 48. Fattig.
- 49. Kan saker gå i.
- 50. För kommunikation.

- 51. Slarvig siffra.
- 52. I Stockholms skärgård.
- 54. Kort på recept.
- 55. Lip.
- 57. Biflod.
- 58. Träffställe -91.
- 61. Slår kungen.
- 62. Med blå, ögonfärg.
- 64. Lagliga.
- 66. Vaktar våra kuster.
- 67. Utsäljer.
- 68. Angenäm.

L O D R Ä T T

- 1. Röcka.
- 2. Snöv.
- 3. Dryck.
- 4. Importerar.
- 5. Gör målare ibland?
- 6. Vill clown.
- 7. Mellan häst och ryttare.
- 8. Robinsonkompis.
- 9. Solo.
- 10. Talade.
- 11. Har däst fått.
- 14. Samtal.
- 16. Ögrupp.

- 17. Som persikan.
- 18. Lång tid.
- 20. Kan vara god.
- 22. Göres ofta bakom rygg.
- 25. Öm sak.
- 26. Kan vara svårt att ta.
- 27. - - - - - fläktar.
- 30. Finns än så länge i Gävle.
- 31. Njugg.
- 32. Grundämne.
- 36. Gröa.
- 37. Gör häst ibland.
- 41. Anti.

- 42. Skojig.
- 43b. Ler eller gräter.
- 46. Rep.
- 47. Felstavat fläng.
- 52. Brukar vara gammal.
- 53. Varan är en.
- 54. För nyktra.
- 56. Ton.
- 59. Dricks.
- 60. Hållning.
- 63. Sno.
- 65. Kan udden gå.

